

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXIV. ad annum CCCXLVI.

Parisiis, 1644

De rege Constantino, quomodo exercitum contra tyrrannum Maxentium
duxit. Capvt III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15072

ANNO CHRISTI 317 ή διὰ σωφροσύνης Φυλακῶν πολλή πολεῖσα ἐπὶ τὸν μαγονία. πῶτα εἰς τὴν καταστροφὴν τὸν μάρτυραν οὐ θεοφιλέστερον Κωνσταντίνον, ἀ μὴ τῆς φρούρους θεοφιλέστερον ταῖς ξενισίαις, φρωτώντερον. ποτὲ γένοιται λύπης τοῖς φιλοθέοις αὐτράσιν ἢ τὸν θλοτελῶν περιχωμάτων ἀδικίᾳ.

Περὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου, ὡς πατέρος τῆς παρόντος Μαξεντίου ἐξαποδέδοσατ.

Κεφ. γ'.

EΔΟΚΕΙ Δὴ αὖτον τὸν ὄπλων οὐδεὶς, καὶ τοῖς ποιῶντα πάχοις Ρωμαῖοις ἐπαμιᾶψι. οὐ γένεται νοῦς τὴν κακῶν θέλειδης, ἵστον λινόν, ἐπεν, καὶ πάντας μὲν δέσθης διασῶσι. Θουλεὺς λαμπάντις, ποτέ τον ταῖς δοτοστούσαις πόλεσι τὸν Ρωμαῖον ἱγμονίας αἰγαλέοις, ταῖς μὲν τοῖς λόγωσι, ταῖς δὲ τοῖς ὄπλοις, ταῖς δὲ τῷ τὸν Φιλαδελφειας διποίᾳ. ποτὲ τὸν φόρον αὐτοῖς καὶ φόροις ἀπέφιλε, οὐ τὸν ἀκροδοτες ισότιχον θέρεψε, ταῖς πεντεροποίαις καὶ δοτονοίαις σωτεῖοις διέλυε, παντὸν μᾶλλον τὸν φοβερόντες τὸν Σαμάρων καὶ τὸν Φερείκων τὸν Γερμανῶν ἔθνον φιλόκαντα τε εἴη, ηγετὸς ταῖς τοῦ βασιλείων ἐπινεσίσις διελέποντος ἔχειν ὄρμια, ηγόμενον πολλάκις τοῖς γάρματες ποιεῖσθαι. ὑπηράγετο δὲ τὸν Σπανοῖς, καὶ Βρετανοῖς, καὶ ταῖς αὐτοῖς ινοῖς, ηγετὸν τοῦ ποτε γένου, τὸν ἀπανταῖς τὸν τὸν Εὐρωπὸν δυομάνιον μέρη παραστατικόν, εἰδέναι Φασιν, εἰπεὶ διατάσσει τῷ αἰγαλέοντι κατεδύει, εἰπεὶ δὲ τῷ οὐδοντὶ τὸν θάρατον, παλαιὸν δὲ ἐπέρχεται οὐδοντος πρὸς ημαῖς αἰγαλέοντι. ἀλεγέτη τῷ κράτει τὸν ὄπλων τὸν αὐτὸν βαρύτερα φέλα, θέργαρον μάχης πρὸς τὸν ἔργον συγχρησιμόν. τὸν

pudicitiae tutandæ causa, multa erat in terra urbe cædes. Cum haec aliaque plurima, quæ huius instituti non sunt, Constantinus Deo carissimus audiisset, grauiter commotus est. Viris enim piis proprium dolorem commouet aliena iniuria.

De rege Constantino, quomodo exercitum contra tyrannum Maxentium duxit.

CAPUT III.

PLACVIT ergo Constantino arma capere, & Romanos a talibus iniuriis vindicare. nam illos ex malis eripere perinde esse dicebat, atque omnes homines seruare. Primum statuit reuocare urbes qua a Romano imperio descierant; alias quidem verbis, alias vero armis, nonnullas etiam beneficentias & humanitatis officiis. Nam tributa leuiora reddidit, in hominibus audiendis admittendisque æquabilem se præbuit: rerum nouarum studia & insolentias caute sustulit, silentio magis quam metu; sciens Saurorum, Francorum, & Germanorum gentes nouitatis studiosas, contra reges motus facile concitare, ac sape animi sensum tamquam legem sequi. Adduxit etiam Hispanos, Britanos, & insularum quæ illic sunt incolas, atque nationes reliquas: omnes etiam occasus solis testes, qui se scire gloriabantur vrum sole Oceano immergatur, siue circum aquas currens, rursum alia via ad nos redeat: barbaras illic gentes vi & armis cepit, hac velut belli accessione ad suscep- tū opus opportune usus. Ex iis enim populis alios quidem

Rr iii

subegit, aliis stipendia soluit, nonnullos etiam ex hostibus amicos, ex veteribus inimicis familiares & coniunctos reddidit: omnes vero futuri belli socios sibi adiunxit, neminem laedens, nec obsidione premens, & ad aliorum salutem magna festinatione properans. Deo enim belli adiutori, omnia recte geruntur, & res supra humana consilia ad meliores prouehuntur exitus. Cum hoc igitur tam pium consilium in animo haberet fidelissimus imperator Constantinus, Rhenum flumen ad dextrâ traiecit; multos montes, multos etiam sine nomine fluuios cum exiguis primum copiis transmisit: deinde barbaris multis subactis, Gallorum, Francorum, & Hispanorum decem nationibus sibi adiunctis, reliquum omnem exercitum ad Italiam montes perduxit. Maxentium tam inopinatae rei nuntius magnopere commouit. Nunquam enim putauit fore, ut quispiam exercitum per tam latas regiones traiceret, easque montibus, fluuiis, & multorum barbarorum armis interclusas, atque aliis etiam difficultatibus, quæ in locis desertis sua sponte proueniunt. Regnorum enim praesidium maximum plerumque fit ipsa locorum solitudo. Placuit interim exercitum clam Roma egressum multa cù celeritate aduersumducere, & hostem ab Italia depellere. Vbi vero contra instructæ erant aries, & visa vtrimeque militaria signa; tum non eadem spe pugnatur videbantur. Romani enim expositi, & per phalanges effusi, tum multa cessatione & quiete recreati, digni videbantur qui pugnam cum hoste committerent, spiritus magnos ge-

ANNO
CCCLXII
32.

ANNO CHRISTI μιλλον. Θ δέ μή Κανταύνου παρα-
τηπόμενοι πολλοὶ μὴ κατειλήφε-
σαν γένει, πολλὰ δὲ λάθυρος ἐκεῖλοι
τὸ πλείουσι σωμήντο, δρόμοι δὲ
μᾶλλον τῆς νίκης, ή δοτολαμούς τῷ εἰ-
λημμένῳ χρηστῷ μελλουσί. ἦδη δὲ λοι-
πὸν ἵσται τεῖχος ^④ καμάτοις ἀπερ-
ρέσσοντες, καὶ τεῖχος τέλει πυκνότερος τῷ
πόρων ἐνδιδόντες.

rentes & vrbe ipsa dignos. Constantini vero milites in armis
stantes instruti, multam qui-
dem terram occupauerant, multa
vero spolia & exuicias belli
collegerant, cursu magis victo-
riæ vtentes, quam fructum ali-
quem percipientes ex rebus ca-
ptis. Ceterum longa defatiga-
tione fracti, nimia laborum assi-
duitate languentes erant & re-
missi.

Περὶ τῶν σαροῦ ὁ φέντες εἰς οὐρανόν
τῷ βασιλεῖ Κανταύνῳ.

*De cruce quæ apparuit Con-
stantino in cælo.*

ΚΕΦΑΛ. Α'.

ΟΥΤΩ δὲ κεκριμένης τῆς μά-
χης, καὶ τῆς παρατάξεως ισορ-
ρόπου οὔσης, οὐρανόθεν ὁ θεὸς Καν-
ταύνον ὥπλιζε, δεῖξας αὐτῷ τὸ σω-
τήρεον τὸ σαρόν συμβόλον Φωτοε-
δῶς εἰς οὐρανόν γεάμματος δὲ ἐμί-
νυε τῆς ὄψεως τέλος διώματος, λέγον-
τε· τούτῳ νίκα. Τότε τὸ διήγημα τοῖς
μὴν ἀπίστοις μῆδος ἔῃ δοκεῖ καὶ πλά-
σμα, τοῖς δὲ ἡμετέροις δόγμασι κε-
χαρισμένῳ. τοῖς δὲ Δληθὸν τεθέν
σωειδιομένοις, ἐναργῆς τὸ τελέγμα-
τος ἡ δοτοδίζει. ὁ γάρ τὸ συμβόλον
ζωγράφος θεὸς ἐδίξει ἐργα μῆτη
τε τέλος Δληθόσασαν τὸ γεάμματος
χαρίν. εἰ δὲ μήπω πείθομεν ἀπό-
φορομένοις τῷ μηρὸν αὐτῶν ημας τὰ
χρηστομασι οὐλέγειν τῷ ἐκείνω βεβίω-
μένων διλλέτην τοῖς ἐφεξῆς ἀπειπ-
εῖσθαι, καὶ αὐτοπίστατες, τὸ πα-
λαιοῦ ἀπίστου νεαράρις ὄψειν ἐδιρά-
πδυσσεν. ἔπει τῷ Εραϊος ἐινεὶ οἱ πόνοις
τατεμ nouis visionibus sanarunt.

CVM ad hunc modum pugna-
re decreuissent, & copiae vi-
ribus pares vtrimeque starent in-
strutæ, Deus Constantinus cæ-
litus armat, ostendens ei in cælo
salutare crucis signum ex lucis
splendore in cælo figuratum. li-
teræ vero visionis vim omnem
& sensum explicabant, quibus
scribebatur: Hoc vince. Hæc
narratio infidelibus fabula &
commentum esse videtur in
gratiā doctrinæ nostræ: sed ve-
ra credere aſuetis, certa rei ge-
ſta declaratio. Nam Deus qui si-
gnum istud pinxit, rē ipsa postea
ostendit gratiam literis signifi-
catam, minime vanam fuisse.
Quod si nondum persuademus
quod scribimus, (prius enim hi-
storiam scribimus, eo quod rem
omnem paulo altius arcessentes,
colligamus quæ ab illo vtiliter
gesta sunt in vita) verum iis quæ
deinceps sequuntur credere o-
portet, quæ cum nostra etiam æ-
tate qui sub Constantio Con-
stantio filio militabant, suis vi-
dissent oculis, veterem infideli-
Si Hebræi his contradixerint,